

— Πώς κατώρθωσες νὰ συνενοεῖστε μ' αὐτὰ τὰ πνεύματα;

— Μου ζητᾶς τὸ μυστήριο τῆς τέχνης μου δὲν μπορῶ νὰ σου ἀποκριθῶ.

— Τότε πέ μου τὴν ζωὴν σου.

Καὶ ὁ φακίρης τῆς διηγόντανε τὸ ταξεῖδι του στὸν Γάγγη, πῶς πῆγε στὸ Βεναρέσ, τὴν ἀγιασμένη πόλιν μὲ τὰ γόνατα, καὶ θρησκεύεται πῶς ἡ φωνὴ του ἀλλαζεῖ σὰν ἔλεγε τὸ φθασμό του καὶ σὰν ἔζωγράφιζε τὶς ὡμορφίες ποὺ εἰδεῖν ἔξαφνα μπροστά του. Μέσα σὲ φῶς ἀστραφτερὸ κολῶνες καὶ κουμπέδες καὶ πύργοι ποὺ κάθισταν τὰ λελένια. Κ' ἡ μαριάρινες διαντέλεις τῶν παλατιῶν ἀτέλειωτα καθηρεφτίζοντα μέσα στὰ διάφανα νερά τοῦ ποταμοῦ. Σὲ πλατείες ἀπέραντες γιλιάδες κόσμος πηγαινοέρχουνταν, ἀναρθριμητες τραχάτες ἀρκαδίζουνταν ἀνάμεσα σὲ πελώρια δένδρα, σὲ βανκνιές καὶ στάνθιμενα ταυρίνια ποὺ ὑστερα, μακρυά, σμίγανε σὲ τρισμέγιστα δάση.

Τέσσαρα χρόνια, γιὰ νὰ καθηρίσῃ τὴν ψυχὴν του, ἔμεινε στὶς ὅγθες τοῦ Γάγγου, ὄλορθος ἐπάνω σὲ μιὰ κολῶνα ποὺ τοῦ ρίχτανε τὴν τροφὴ του. Καὶ κάτω του κάθε 'μέρα οἱ ἔργατες, σκυμπένοι κάτω ἀπὸ φορτία περνούσανε καὶ ἔχαν περνούσανε γιὰ νὰ φορτώσουν τὰ καίκια. Καὶ ἔκανε μὲ τὴ φωνὴ του τὶς φωνὲς τὰ φωνάγματα, τὸ γογγυσμό, τὸ ἔσσα γιὰ λέσσα τῶν νυκτῶν ποὺ τραβούσανε τὰ παλαμάρια, τὸν κρότο τῶν ἀλυτίδων, τῶν δεμάτων καὶ τὶς κάσες ποὺ βροντούσαν σὰν ἔπειταν στὸ γεφύρι ποὺ φορτώνανε, κἄπου κάπου καὶ μὲ τὸ ρέμμα περνούσανε πτώματα σὰν ναυάγια. Εὔτυχισμένοι ἔκεινοι ποὺ πεθαίνουν στὶς ὅγθες, τοῦ μεγαλου ποταμοῦ, τοῦ ἀγιασμένου, ἔκεινοι ποὺ παίρνουν τὰ νερά του! Λωρίς νὰ πάθουν ἀλλη μεταμόρφωσι πηγαίνουν ἵσια στὸν παράδεισο. Καὶ ὁ φακίρης ποὺ ρέμμαζε ἐπάνω στὴν κολῶνα ἥτκαν σὰν ἔνα πλάσμα ποὺ εἶχε σταχυτήσει ἀνάμεσα στὴν ζωὴ καὶ στὸν θάνατο, ἔως ὅτου οἱ κίσσες μὲ τὰ χρυσογάλανα φτερά, τὰ τρυγόνια καὶ τὰ περιστέρια τὰ πράσινα τῶν παγρόδων παίζαν τριγύρω του κι' ἀστράφτανε πετῶντας μέσ' στὴν ὄλοφωτην ἡμέρα. Τῆς ἔλεγε ποιὰ ὥρα νίθονταν οἱ πιστοὶ μέσα στὰ πράσινα νερά τοῦ ποταμοῦ, ποίᾳ ὥρᾳ ἡ δύσις ἀνάφτει καὶ φλογίζει τὶς πεδιάδες τοῦ Μετέχηρ, καὶ τὶς νύχτες τοῦ Γάγγου, τὶς ἀναλαμπὲς τοῦ φεγγαριοῦ στὰ κυνγτάκια του, τὸ γκλού-γκλού του νεροῦ στὰ πέτρινα σκαλοπάτια κ' ἐπάνω στὸν ποταμὸ ποὺ οἱ βάρκες γεμίζουν μὲ λίσκιους, τὸ τραγούδι τῶν βαρκάρηδων.

Π' Ἀδιτὴ τὸν ὅκουε καὶ γλεντοῦσε καὶ τρόμαζε καὶ συγκινούντανε γιατὶ δὲν ἔκυρίεις ὁ παραμυχός λόγος ποὺ μὲ πολὺ τρόπο εἴζερε νὰ καταφέρνῃ τὴ συμπάθεια αὐτοῦ τοῦ πακίδιου. "Ετσι οἱ ὥρες περνούσανε στὴν ἐνθύμησι τῶν περασμάνων καὶ ἡ σκόνη ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ σανδάλη καὶ τὶς φίλες τῆς ἴριδας ποὺ ἔκειγε μέσα σ' ἔνα γάλκινο μαγκάλι, ἔξπλωνε

τριγύρω τους καὶ τους ἔθαψε μέσα σ' ἔνα ἰδανικὸ καταγάλανο ἀτμό.

Μὰ μιὰ μέσα ἡ Ἀδιτὴ φάνηκε σὰν ἀσημημένη. Ο Σαθεριναδέν τῆς εἶπε:

— Αὐτὴ ἡ ἴστορία δὲν σὲ ἐνδιαφέρει πειά, πάγω νὰ φύγω.

— "Εγώ μιὰ σκέψη ποῦ ἀδιάκοπα μοῦ ἔρχεται. Μείνε.

Κ' ἐπρόσθετε.

— Σὺ ποὺ τὰ ἔρεις ὅλα μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὴν σκέψη μου;

Ἐκείνος συλλογίσθηκε καὶ τῆς εἶπε.

— Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σκέπτεται μιὰ κόρη παρὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της; Καὶ μ' ἀλλαγμένη φωνή παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀγκαζή;

("Επεται τὸ τέλος.)

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

(Σκέψεις)

Τὰ δυστυχήματα παραγόντων εἰς μὲν τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, διιχύσεις ἐλέους καὶ ἀγαθότητος εἰς δὲ τὰς μοχθηρὰς, μανίκις ἐκδικήσεως καὶ ἀγριότητος. Τὰς μὲν ἔξιστώσι πρὸς πίστιν καὶ ἐλπίδα μέλλοντος, τὰς δὲ πρὸς πειραρχόντης τοῦ θείου καὶ ἀπογοήτευσιν. Ο φιλόσοφος ἐρευνᾷ ἐν αὐτοῖς τὰς ἔξελιξεις τῆς φυσικῆς ζωῆς, ὁ ποιητὴς τὰς κυράνσεις τοῦ ηθικοῦ βίου. Ο εἰς μελετὴ ὁ δεύτερος στενάζει.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ὅτε μὲν κολυμβήθρα νάματος τοῦ Σιλοάμ—κατακρίσουσιν ἀπὸ τῶν ρύπων τῆς κακίας καὶ τοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἔξαγνιζουσιν—ὅτε δὲ τάρρος βρούσωδης ἐν ἦ πίπτωμεν—ρυπαίνουσι, τραχύνουσι, κολαζουσιν. Ότε μὲν ἀφαιμάζεις καὶ καυτήρια πρὸς ἵστιν ὅτε δὲ ἐλκιον, γάγραιναν ἀνίκτον. Πολλάκις εἶναι αἱ ὄπατι τοῦ οὐρανοῦ δι' ὃν τὸ φῶς τὸ πέρχυ τούτου διεζέλεπώμενον, ἀλλοτε εἶναι αἱ ρωγμαὶ τοῦ ἔδου, αἱ τὸ σκότος διεζύνουσαι ἐν ἡμῖν. Οὕτως ἡ ἀλλως λαξεύουσι, μορφώνουσι, γηράσκουσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἡ ἀλητηρογραφία, ὁ τηλέγραφος, ὁ σιδηρόδρομος τῆς ἀνθρωπότητος. Δι' αὐτῶν συναντώμεθα, ἀγκαπώμεθα, ἔξιστούμεθα, ἐνούμεθα καὶ ὡς ἔθην καὶ ὡς ἀτομα. Εἰσὶν αἱ τρικυμίαι, αἱ πλημμυραὶ, οἱ σεισμοὶ τῆς ὑπάρχεως. Δι' αὐτῶν ἐρειπώμεθα, μεταβληλόμεθα, καταστρεφόμεθα. Εἰσὶν αἱ κυριώτεραι ὄδοι αἱ ἀγούσται πρὸς τὸν προϊρημένον ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἡ ἀπόδειξις τοῦ Ὁντος, διὰ τοὺς μὲν, ἡ ἀμφισθήτησις αὐτοῦ, διὰ τοὺς δέ.

Ζ. Γ. ΦΥΤΙΛΗΣ